

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **T. M.,**
státní příslušnost Moldavská republika
t. č. pobytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, 735 64
Havířov – Dolní Suchá
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem Kovářská 4,
190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2020 č. j. OAM-130/LE-VL17-K12-
2020, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2020 č. j. OAM-130/LE-VL17-K12-2020 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný poukázal na to, že Česká republika považuje Moldavskou republiku za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce přitom neprokázal, že v jeho případě nelze tuto zemi považovat za bezpečnou a žalovaný tak shledal naplnění podmínek k zamítnutí jeho žádosti podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodné.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které namítal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v jeho ustanovení § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3 a 4. Zároveň žalovaný porušil ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, když vyhodnotil jeho výpověď zcela nesprávně s ohledem na bezpečnost v Moldavsku a dle jeho názoru tak měla být jeho žádost projednána meritorně, neboť došlo k vyvrácení domněnky bezpečné třetí země. Dle názoru žalobce se napadené rozhodnutí nezabývá korupcí v Moldavsku a je rozporuplné, neboť žalovaný sám uvedl, že se v zemi jeho původu nedá vyloučit existence pronásledování. Žalovaný ignoroval jeho výpověď o problémech s policií a toliko v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se měl obrátit o pomoc na příslušné státní orgány. Úkolem žalovaného bylo vzít do úvahy veškeré skutečnosti a žádost žalobce posoudit komplexně. Žalovaný však dle jeho názoru vedl řízení od počátku v rozporu se základními zásadami správního řízení a snahou využít ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy snahou o „rychlé smetení případu ze stolu“. Žalobce proto navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 4. 2. 2021 poukázal zejména na to, že v průběhu správního řízení bylo ve smyslu ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu na žalobci, aby doložil a prokázal, že v jeho případě Moldavsko za bezpečnou zemi považovat nelze. Tuto skutečnost však žalobce v průběhu řízení nedoložil a neprokázal.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2020 č. j. OAM-130/LE-VL17-K12-2020 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jedacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).
5. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že dne 30. 8. 2020 vydala Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend rozhodnutí č. j. KRPP-165242-23/ČJ-2020-060027-SV, kterým uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 let. V rámci řízení o správním vyhoštění žalobce vypověděl, že do České republiky jezdí asi 1,5 roku za účelem práce, vždy na 2 nebo 3 měsíce. Nyní zde pobývá nepřetržitě asi 8 měsíců. Naposledy přicestoval někdy v lednu 2020 na svůj nový pas; kde je tento pas v současnosti nebyl schopen vysvětlit. Údajně by ho měl mít nějaký cikán, kterému ho dal jako zástavu za peníze prohrané v herně. Dále sdělil, že je si vědom nutnosti mít povolení k zaměstnání, avšak tato skutečnost ho nezajímá. V České republice měl v úmyslu pobývat i nadále, chce zde zůstat

natrvalo, do Moldavska jezdí jen na dovolené. Mimo jiné dále sdělil, že v Moldavsku nebyl trestán ani stíhán policií a podle něj mu v zemi původu nehrozí žádné konkrétní nebezpečí, z návratu do domovského státu žádnou obavu nemá a má se kam vrátit. Dne 4. 11. 2020 vydal tentýž orgán cizinecké policie rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Také v odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí protokol o výsledku žalobce, který uvedl, že z území České republiky nevycestoval v době stanovené k vycestování v rozhodnutí o správním vyhoštění, údajně z důvodu situace ohledně koronaviru. Uvedl, že čeká na další pas z Moldávie, kam se vrátit nechce, protože tady má práci. Mimo jiné sdělil, že mu žádná překážka ve vycestování do Moldávie nebrání; v případě návratu mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské nebo ponižující zacházení anebo trest ani jiné vážné nebezpečí. Dne 6. 11. podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 10. 11. 2020 vydal žalovaný rozhodnutí o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 11. 11. 2020 žalobce uvedl, že do České republiky přijel asi 5. 1. 2020. Předtím jezdil za prací do Německa před 5 až 6 léty, za prací byl ještě v Polsku asi před 2,5 lety a poté přijel do České republiky. Do Německa jezdil na polské vízum. O mezinárodní ochranu žádá proto, že má v Moldavsku problémy s policií, neboť 6. nebo 7. 4. 2006 se účastnil mítinku na protest vlády, která se měla měnit (datum konání tohoto mítinku žalobce při seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany opravil na 6. 4. 2009). Tehdy jej policie zadržela a vzala si jeho jméno a příjmení, proto se žalobce do Moldavska nemůže vrátit. Nemá tam nikoho, jeho matka je 22 let v Itálii. Dne 11. 11. 2020 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce při něm uvedl, že ve své vlasti není trestně stíhán, avšak má problémy s policií, neboť když se učil na střední škole, zúčastnil se politického mítinku dne 6. 4. 2009 v Kišiněvu, na kterém ho policie zatkla. Policie tehdy zadržela více jeho kamarádů. Žalobce v zemi původu nemůže pracovat ve své specializaci a udělat si řidičský průkaz, jelikož byl na politickém mítinku a je u policie zaevidovaný, protože měl na mítinku u sebe veškeré doklady. K dotazu, jak tuto situaci řešil a zda se někam obrátil o pomoc, odpověděl, že se nikam neobrátil a že v Moldavsku jsou sice různé instituce jako policie apod., ale že nepomohou. Dva roky zpětně žádal v Moldavsku o pas a jeho žádost byla zamítnuta s tím, že má problémy s policií kvůli účasti na politickém mítinku, je zaevidovaný a měl by raději sedět doma. V případě návratu má obavy z toho, že by mu policie mohla něco provést a 3 roky by nikam nevycestoval, protože ví, jak to tam chodí. Součástí správního spisu je Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 144431-6/2019-LPTP ze dne 7. 2. 2020 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratu po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 18. 6. 2020 o bezpečnostní a politické situaci v Moldavsku a Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR nazvaná „Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu“ se stavem k říjnu 2020.

6. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
7. V projednávané věci je nesporné, že žalobce je státním příslušníkem Moldavska a že v souladu s ust. § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje tuto zemi Česká republika s výjimkou Podněstří za

bezpečnou zemi původu v souladu s ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle výše citovaného ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je to, že žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Tato podmínka je v daném případě bezesporu naplněna. Druhou podmínkou je pak to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Žalobce v této souvislosti v průběhu správního řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany i v žalobě samotné namítal své obavy z jednání policie, která jej v souvislosti s účastí na politickém mítinku dne 6. 4. 2009 zadržela, má jeho osobní údaje, jelikož tehdy měl u sebe veškeré doklady a v případě návratu by mu mohla něco provést. Do souvislosti s účastí na tomto mítinku dával nemožnost najít odpovídající práci a udělat si řidičský průkaz. Krajský soud musí především konstatovat, že takto formulovaný důvod žalobce, pro který podal žádost o mezinárodní ochranu, je zcela v rozporu s tím, co uváděl do protokolu o výsledku v rámci řízení o jeho správním vyhoštění, tak i v rámci jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Do protokolu ze dne 30. 8. 2020 mimo jiné výslovně uvedl, že v Moldavsku nebyl trestán ani stíhán policií a že mu v zemi původu nehrozí žádné konkrétní nebezpečí, z návratu do domovského státu žádnou obavu nemá a má se kam vrátit. Obdobně dne 4. 11. 2020 v rámci správního řízení o zajištění uvedl, že žádná překážka ve vycestování do Moldávie mu nebrání. Za této situace se tvrzení o jeho obavách z jednání policie v případě nuceného návratu do země původu jeví jako účelové s cílem dosáhnout legalizace pobytu v České republice. Pakliže by byly tyto žalobcovy obavy z pronásledování důvodné, měl by nepochybně možnost se obrátit s žádostí o pomoc u příslušných státních či nevládních orgánů a organizací, což jak sám vypověděl, neučinil. Ve zprávě „Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu“ se mimo jiné pojednává o činnosti právnických osob dohlížejících nad stavem dodržování lidských práv a v této části se v ní uvádí, že úřad veřejného ochránce práv byl plně funkční a aktivní při podávání zpráv o otázkách lidských práv. Pokusy o ovlivňování činnosti veřejného ochránce práv a úmyslné odmítnutí vyhovět jeho výzvám a doporučením jsou trestné. Veřejný ochránce práv se zabývá podáními v případech porušení lidských práv, může zahájit vyšetřování na základě stížnosti nebo z vlastního podnětu, asistuje parlamentu a dalším státním institucím v otázkách lidských práv, vystupuje jako mediátor, předkládá návrhy zákonů parlamentu, předkládá zákonné normy ústavnímu soudu k posouzení a předkládá soudu případy porušení lidských práv. Dále se ve zprávě uvádí, že v zemi působí řada domácích i mezinárodních skupin pro lidská práva bez omezování ze strany vlády a státní správy, vyšetřují případy týkající se lidských práv a svá zjištění zveřejňují (dle Informace Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 11. 4. 2020). Citovaná zpráva tedy je dostatečná k posouzení otázky, zda žalobce v případě jím tvrzeného pronásledování ze strany policie by měl možnost domoci se dostatečné ochrany. Pokud tatáž zpráva uvádí, že v Moldavsku se nedá vyloučit existence případu pronásledování dle definice uvedené v článku 9 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 11. 12. 2011, spadajících zejména do kategorie „nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání“ a týkajících se ve velké většině politických oponentů, jejich obhájců, ochránců lidských práv nebo aktivistů občanské společnosti, pak musí krajský soud ve shodě s žalovaným souhlasit s tím, že do této kategorie žalobce zařadit nelze. Žalobní námitka spočívající v tom, že žalovaný sám v odůvodnění svého rozhodnutí připustil existenci pronásledování v zemi původu žalobce a že se nedostatečně věnoval problému korupce, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí rozporuplné, je zcela nedůvodná. Jako

nedůvodnou hodnotí krajský soud žalobu i v té části, v níž žalobce vytýká žalovanému porušení jednotlivých ustanovení správního řádu, neboť dle názoru krajského soudu si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil dostatek potřebných informací, poskytnutými údaji k žádosti o mezinárodní ochranu a provedeným pohovorem k této žádosti i výše uvedenými zprávami o Moldavsku jako bezpečné země původu a zcela správně dospěl k závěru, že tato žádost je zjevně nedůvodná. Krajský soud proto uzavírá, že žalobce svým tvrzením neprokázal, že v jeho případě nelze zemi původu Moldavskou republiku považovat za bezpečnou zemi. Tvrzené důvody uváděné žalobcem v jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byly naplněny podmínky zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné, nebyl žalovaný ve smyslu ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu povinen posuzovat z hlediska důvodů uvedených pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b. Zároveň nebyl také povinen posuzovat, zda žalobce jakožto žadatel o mezinárodní ochranu neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že by mu hrozila vážná újma podle ust. § 14a.

8. Ze shora uvedených důvodů krajský soud proto žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
9. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 18.03.2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce